

# Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.02.1991, sp. zn. 7 Tz 62/90, ECLI:CZ:NS:1991:7.TZ.62.1990.1

**Číslo:** 26/1992

**Právní věta:** Jestliže po zrušení rozsudku skutek uvedený v obžalobě a právně posouzený jako přečin již není vzhledem k nové právní úpravě přečinem ani jiným činem trestně postižitelným, nepřichází v úvahu zastavení trestního stíhání vzhledem k amnestii prezidenta republiky. O takovém skutku je třeba rozhodnout zprošťujícím výrokem podle § 226 písm. b) tr.ř.

**Soud:** Nejvyšší soud ČR

**Datum rozhodnutí:** 11.02.1991

**Spisová značka:** 7 Tz 62/90

**Číslo rozhodnutí:** 26

**Číslo sešitu:** 1

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Přečiny, Zproštění obžaloby

**Předpisy:** 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. a  
§ 226 písm. b 175/1990 Sb. § III 1/1990/1 Sb. čl. V písm. a

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČR Nejvyšší soud ČR zrušil rozsudek okresního soudu v Ostravě z 21. ledna 1987 sp. zn. 6 T 432/86 a sám ve věci rozhodl tak, že - podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a článku V písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 1990 zastavil trestní stíhání obviněného M. Š. pro skutek, který byl posouzen jako pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 221 odst. 1 tr. zák., jehož se obviněný dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 písm. b) tr. zák.*

*Nejvyšší soud ČR dále podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obviněného obžaloby pro skutek, který byl posouzen jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zákona č. 150/1969 Sb.*

## **Z odůvodnění:**

Rozsudkem okresního soudu v Ostravě ze dne 21. ledna 1987 sp. zn. 6 T 432/86 byl obviněný M. Š. uznán vinným pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, 221 odst. 1 tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 písm. b) tr. zák. a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zákona č. 150/1969 Sb. a odsouzen podle § 221 odst. 1 tr. zák. s použitím § 35 odst. 1 a § 42 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do třetí

nápravně výchovné skupiny. Dále mu byl uložen ochranný dohled v trvání jednoho roku a povinnost uhradit způsobenou škodu. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 6. 2. 1987.

Generální prokurátor České republiky podal ve prospěch obviněného M. Š. proti pravomocnému rozsudku okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 1987 sp. zn. 6 T 432/86 stížnost pro porušení zákona. Namítl v ní, že okresní soud dospěl k nepodloženému a nesprávnému závěru, že jednáním proti tělesné integritě poškozeného J. S. obviněný naplnil znaky pokusu trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 221 odst. 1 tr. zák. Zdůraznil, že výrok o vině obviněného tímto trestným činem opřel okresní soud o nesprávně vyhodnocené důkazy.

Stížností pro porušení zákona se generální prokurátor České republiky domáhal vyslovení porušení zákona v uvedeném směru, zrušení rozsudku okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 1987 sp. zn. 6 T 432/86 a postupu podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky na podkladě stížnosti pro porušení zákona přezkoumal v rozsahu § 267 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Orgány přípravného řízení shromáždily v této trestní věci dostatek takových důkazů, jejichž provedením a řádným zhodnocením podle zásad uvedených v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. mohl být vytvořen náležitý podklad pro vydání správného a zákonného meritorního rozhodnutí soudu. Okresní soud, ač všechny tyto důkazy řádně v hlavním líčení provedl, správně zjistil jen okolnosti týkající se místa a času napadení poškozeného J. S., jakož i důvod, který jak obviněného, tak i J. P. do násilného kontaktu s ním vedl. Zjištění, že se obviněný M. Š. pokoušel poškozenému ublížit na zdraví, okresní soud učinil na podkladě svého zjištění, že obviněný udeřil opakovaně poškozeného pěstí do obličeje. Tento závěr okresní soud učinil přesto, že obviněný od samého počátku trestního stíhání uváděl, že poškozeného udeřil dvakrát pouze otevřenou dlaní. Toto jeho tvrzení je pak v souladu i s výpovědí svědka J. CH., příslušníka VB, který celý incident sledoval. Také sám poškozený uvedl v hlavním líčení, že neví, jak byl obviněným udeřen. Zhodnocením těchto důkazů nebyl podle názoru Nejvyššího soudu ČR vytvořen podklad, který by okresní soud opravňoval k závěru, že obviněný udeřil poškozeného opakovaně pěstí, zejména když na obličeji poškozeného žádné stopy po úderech pěstí zjištěny nebyly.

Z těchto důvodů byl závěr, že se obviněný žalovaným jednáním dopustil pokusu trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 221 odst. 1 tr. zák. v rozporu se zákonem.

V rámci své přezkumné povinnosti zjistil Nejvyšší soud ČR, že v souladu se zákonem nebyl ani další výrok napadeného rozsudku okresního soudu v Ostravě sp. zn. 6 T 432/86 o vině obviněného M. Š. přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. o přečinech, který byl spatřován v tom, že se jmenovaný v několika případech opomněl hlásit u příslušného orgánu VB v rámci realizace podmínek ochranného dohledu. Při tvoření skutkových závěrů o vině tímto přečinem nebyla totiž respektována zásada, že obhajoba obviněného musí být všemi dostupnými prostředky důsledně prověřována. Konkrétně nebyla věnována potřebná pozornost vysvětlení obviněného, že původně prováděl hlášení v rámci ochranného dohledu na OO VB v Ostravě -Porubě, ale po nástupu do zaměstnání v n. p. Ingstav, Kojetín si nechal převést tuto povinnost na místně příslušné OO VB Hranice na Moravě. Na tomto novém působišti se pak nehlásil pouze v době svého onemocnění na počátku měsíce června 1986, kdy se zdržoval v Ostravě a považoval za postačující hlášení na OO VB Ostrava-Poruba, kde původně tuto povinnost vykonával. Přestože obviněný tvrdil, že tato hlášení sděloval na vrátnici, nebyli o tom vyslechnuti službu konající příslušníci VB. Za této situace, kdy nebyly vyčerpány veškeré dostupné důkazní možnosti, zůstalo dokazování neúplné a nemohlo být učiněno ani zákonu odpovídající rozhodnutí v této věci.

Nejvyšší soud ČR proto z těchto důvodů podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil zjištěné porušení zákona, k němuž došlo v neprospěch obviněného, a podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek okresního soudu v Ostravě sp. zn. 6 T 432/86.

V trestním řízení ohledně pokusu trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 221 odst. 1 tr. zák. nebylo však možno pokračovat, neboť dalšímu procesnímu postupu brání amnestie prezidenta republiky ze dne 1. ledna 1990 [článek V písm. a)], podle níž musí být trestní stíhání pro úmyslné trestné činy spáchané přede dnem vyhlášení tohoto rozhodnutí o amnestii, pokud na ně je stanoven trest odnětí svobody nepřevyšující tři roky, zastaveno (§ 11 odst. 1 písm. a) tr. ř.). Proto Nejvyšší soud ČR trestní stíhání pro skutek popsany ve výroku napadeného rozsudku kvalifikovaný shora citovaným způsobem, zastavil.

Za splnění podmínek stanovených v ustanovení § 271 odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud ČR sám rozhodl rovněž o přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., a to tak, že obviněného M. Š. obžaloby z uvedeného přečinu zprostil podle § 226 písm. b) tr. ř., neboť shledal, že skutek uvedený v žalobním návrhu a posouzený v obžalobě jako uvedený přečin, není již přečinem ani jiným jednáním, postižitelným platnými trestněprávními předpisy. K tomuto závěru uvádí Nejvyšší soud ČR, že nezastavil trestní stíhání obviněného pro uvedený přečin podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. vzhledem k rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 1990 proto, že takový postup by přicházel v úvahu pouze za podmínky, že by trestní stíhání za takové jednání bylo podle zákona přípustné. Tato možnost však v době rozhodování Nejvyššího soudu ČR již není, neboť zákonem č. 175/1990 Sb. byl (článek III) zákon o přečinech č. 150/1969 Sb. ve znění zákona č. 46/1973 Sb. a zákona č. 159/1989 Sb. zrušen. Zažalovaný skutek, kvalifikovaný jako citovaný přečin, přitom není ani jiným trestně postižitelným činem.